

*Miljana Cunta***Arabeska**

Težke stene starodavne palače
mrko prežijo nad zeleno tišino
zime. Razpoke solzijo ledene sveče staranja,
okna črna temnijo pogled.
Pod belimi rjuhami skrbnosti hira pohištvo,
čipkasto zvestobo dragih slik najeda čas.
V primežu bršljana se dušijo zadnji spomini,
zamolke glasove umrlih prič
požira gozd.

V nepazljivi noči tiho,
bežno, razrahljano hrepenenje nežno
zajezi tišino. Tropske ptice
na žlahtnih tapiserijah vzletijo v naročje
zore, ki počasi pelje svojo zlato pot
čez breg. Po koridorjih vroče steče
poželenje. Mladenič gleda krilo dame –
v porcelan ujet ognjen magnet
sle. Premočene stene palače mehko ožema jutro.

Po svečanem slačenju noči ni več tišine,
bela je barva bolečine.

Misli mesa

Kosti se lomijo,
ko vstopam vate.
V izdih se vdih drobi.
Kam, ljubi, trgajo se udi
kot rože
nabiraš me po rjuhah mraka:
en trebuh, da umiriš čelo,
dve dlani, da ukrotiš pogled,
tri prste za tišino
in štiri oči za sen.
Ko zaspiš v rani sle,
sem lažja kakor dih.
Misli mesa,
nalomljene v grlu,
v sanje ti naricajo
odsotnost.

Poletje

Kdaj si me nazadnje vprašal,
kam se sélim v svojih sanjah,
in kdaj boš znal
povedati, zakaj sem vrtnicam
rezala cvetove
med mehkim mešanjem
poletnih barv?
Če dam ti spomin na kresnico
med zidovoma dvojih dlani,
povrneš mir?
Če ne sprašujem, odgovoriš,
kam se sélim v svojih sanjah
in zakaj molčiš?

Zaznamek

Svečo za svečo prižigam
 v beli trdnjavi ledu. Goste gmote
 se taliijo zlagoma, milimeter
 na milijone let.
 Korak za korakom stopam
 po spolzkih tleh jezika,
 od nog se dviga mraz v oči.
 Tekočina, ki polzi po licih, ni solza,
 črta, ki reže čelo, ni guba,
 roka, ki tesni za vratom, ni ljubezen.
 Svečo za svečo prižigam,
 kakor da si tu,
 kot da v beli steni ledu
 z mirnim mi dihom
 raztapljaš razdalje.

Millaisova Mariana

ob sliki Johna Everetta Millaisa Mariana

Dolga žila žarka reže
 v okno in odpenja gumbe
 jutra.
 V kožo vtira vonj jeseni, prebuja se
 vitražni blagoslov.
 Čigave veke
 zapete šepetajo, čigav ovratnik
 vrat tesni? Prevzet od mirovanja,
 v pregib pasu zazrt pogled slikarja.
 Duh kadila luknja platno,
 po bokih riše rjast sij,
 dlani kot vosek
 topijo se
 v telo,
 vse tanjše

tvoje misli po prostoru,
čakam
kot v dvomu, ali obstaneš kljub porazu:
miline lok,
lišp čez senco na obrazu.

Chagallovo dekle

ob sliki Le Cirque Bleu

Me premoti
odsotno letenje,
rdeče poželenje,
ribji rep
in eno kot nešteto črnih oči.
Vtkana v vesolje
ne odhajaš, ne prihajaš,
si
žaljivo lepa.
Draž me tvoja
zbije na kolena,
poboža molk, ki vse dotlej skeli,
scela me zalije tvoje valovanje,
potovanje skozi rez reči, ki bivajo vse naokoli,
sramežljivo,
v zakulisju tvojega snovanja
besede čas.
Chagallovo dekle,
te gledam od vekomaj,
zdaj me zaziba tvoj prodorni,
tvoj neslišni
glas.

Morje

Zadnjič sva gledala morje
skoraj ves dan brez besed.
Nisva hotela premikati nog,
nisva hotela spuščati vek,
sonce sva pustila viseti visoko.
Proti večeru sva komaj lahko
vdahnila mesečino, voda
nama je prilezla do vratu.
Pogled vstran je bil neizbežen,
a sva si vseeno postlala ob bregu
za še en dan.

Maškarada

Grozdne jagode zvabijo prste,
rdeče vino se izlije v tišino,
žolti zublji razparajo plahto časa
na dan in noč.
Za tančico se skriva predolgi pogled.
Z belino rokavic zatipa biserni nakit,
zadrego zavrtinči v ples
in sta nevidna.
Stene se zdrobijo v prst, da zrastejo
drevesa za sprehode po trebuhu mesečine.
Jok violine
opraska gladko polt temê
in obleče jo v rdeče.